

Ernest Albert Andrews jr.

KULOMETNÍKOVA VÁLKA

Z pláže Omaha až do Čech

OMNIBOOKS

Copyright 2022 © Al Andrews a David B. Hurt
Translation © 2024 Vlastimil Dominik

ISBN 978-80-88274-96-4

Ernest Albert „Andy“ Andrews, Jr.
a
David B. Hurt

KULOMETNÍKOVA VÁLKA

Z pláže Omaha až do Čech

OMNIBOOKS

2024

Úvod

Když se ohlédnu na více než sto veřejných vystoupení, na kterých jsem mluvil o svých zážitcích kulometníka za druhé světové války, nejděčnějším publikem byly děti.

Po povídání pro žáky jedné třídy základní školy jsem od dětí dostal řadu děkovných dopisů.

„Vážený pane Andrews, děkuji Vám, že jste dnes přišel mezi žáky naší čtvrté třídy. Kdybyste nepřišel, asi bych dostal z dějepisného testu pětku,“ napsal jeden.

Jedna dívka se vyjádřila dojmavěji.

„Vážený pane Andrews, Vaše vyprávění bylo moc zajímavé. Jsem tak ráda, že jste naživu. Táta mi říkal, že většina veteránů vašeho věku už nežije.“

Její laskavá slova mě samozřejmě velice povzbudila.

Ať už jsem mluvil k dětem, univerzitním studentům, v občanských klubech nebo domovech důchodců, takové upřímné reakce mě nikdy nepřestávaly udivovat. Jsou to reakce odrážející stálou vděčnost a hluboký respekt, který Američané neustále cítí k těm, kdo sloužili ve druhé světové válce a zejména k těm, kdo obětovali své životy. Dnes, kdy mnozí z veteránů této války umírají, mě moji přátelé historici přesvědčili, abych své zážitky z války sepsal, aby se zachovaly pro budoucí generace.

Můj příběh je o chlapci ze Signal Mountain v Tennessee. V létě 1943, po dokončení nejvyššího ročníku

Centrální střední školy v Chattanooga, jsem prakticky sestoupil z maturitního pódia a nastoupil na korbu armádního nákladního auta. Ten malý konvoj nákladníků odvezl dvě stě padesát mých spolužáků a mne do nástupního střediska blízko Fort Oglethorpe v Georgii, kde jsme zvedli pravou ruku a složili přísahu americké armády.

Po skončení výcviku v alabamském Fort McClellan a v anglickém Bridportu pro mne začala válka 6. června 1944 Dnem D, kdy jsem se vylodil na pláži Omaha v Německem okupované Francii jako součásti spojenecké invaze. Sloužil jsem v druhém kulometném družstvu v druhé sekci druhé čety roty H, 2. prapor, 16. pěší pluk, 1. pěší divize. Zúčastnil jsem se strašných bojů od invaze ve Francii až do konce války počátkem května 1945 v Československu.

Tyto vzpomínky nejsou obecnou kronikou války, ale spíše mým malým oknem na tehdejší události. Nějaká bitva, která si v historii 1. pěší divize zaslouží jen letmou zmínku, může v této knize zaplnit celou kapitolu. Moje vyprávění o této válce bude mít mnoho společného s milióny jiných amerických vojáků, kteří šli do boje, až na to, že je to můj unikátní příběh.

Čtenář v něm nenajde zprávy o mých velkolepých činech nebo hrdinských akcích, ale jen snahu o popsání války, jak jsem ji osobně viděl a zažil. Dokonce i po uplynutí sedmi desetiletí si své dny jako vojáka vybavuji z paměti skoro stejně barvitě, jako by se staly minulý týden. Tyto intenzivní situace v boji pro mne skutečně zůstávají stejně živé a děsivé, jako tomu bylo tehdy.

Zatímco část mého já se snaží zůstat od těch hrůz na bojišti co možná nejdál, válka se mi v myšlenkách stále znovu vrací. Vzpomínky z války mě nepronásledují, ale často mi nezvaně probleskují v hlavě. Naprosté fyzické vyčerpání. Prach, bahno, déšť, sníh a zima. Neustálé povely k zaútočení bez ohledu na počasí. Pachtění se vpřed s trojnožkou těžkého kulometu zavěšenou na bolavých ramenou. Neustálé pokusy o setření bláta z brýlí. Litování válečných uprchlíků bez domova a nemocných a hladovějících dětí s nádhernými zapadlými očima v bolestí sužovaných tvářích.

Náhlé přestřelky. Záblesky z hlavní nepřátelských pušek mířící na pozici mého kulometu a vědomí, že moje ničivá zbraň ze mne dělá jejich cíl. Střely hvízdající mi kolem hlavy a ulamující větve a vět-vičky kolem mne. Střelba z pistole ráže .45 z bezprostřední blízkosti na německé vojáky.

Děsivé kovové skřípání blížícího se německého tanku. Svist přilétajícího německého minometného granátu. Ohlušující exploze několik yardů od mého postavení. Pronikavý jekot přilétajících dělostřeleckých granátů.

Zemí otrásající detonace vymršťující smrtící střepiny a bláto do všech stran. Srdcervoucí křik raněných uprostřed nočního boje.

Když si vybavuji boje, kdy mnoho příkrčených vojáků běží v jednu chvíli kolem mne a v další padají zasaženi střelou nebo střepinou, nepřestávám žasnout, kolikrát Bůh ušetřil můj život. Při znovuprožívání brutálních bojů v Hürtgenském lese a v Ardenách, kde jsem přežil jen se zraněními, zatímco tisíce jiných mužů padly, vzpomínám na neustálé modlitby a úpěnlivé prosby, aby mi Bůh dal fyzickou sílu to vydržet, chránil mě a naložil s mým životem podle své vůle.

Na konci bitev tak urputných, že jsem se soustředil jen na zabíjení nepřátel, jsem si vždy našel čas na poděkování Bohu za své přežití. S očima zalitými slzami jsem se také modlil za matky, otce, manželky a přítelkyně mužů, kteří právě padli před mým kulometem.

Můj válečný příběh je především svědectvím, jak mě Bůh ve své milosti držel od počátku války v Den D v Normandii k vytouženému konci v den vítězství v Československu blízko sebe. Jiní kluci tvrdili, že mají nějaký šťastný talisman, ale mým „talismanem“ byl Bůh a já jsem věřil, že mě ochraňuje. Obdařil mě dlouhým naplněným životem, jaký mnozí další muži z té doby neměli možnost vůbec poznat.

Tyto vzpomínky věnuji všem svým přátelům a parťákům a také všem Američanům, kteří za války přinesli tu nejvyšší oběť a nemohou vyprávět svůj příběh. Doufám, že když se podělím o své zážitky, přispějí k trochu většímu pochopení té války, v níž obětovali své životy, a uctím tím jejich vzpomínku.

Na osobnější úrovni chci věnovat tuto knihu vzpomínce na svou poslední manželku, životní lásku Hellon Andrewsovou. Mých víc než padesát let s ní bylo oslavou míru a svobody, za něž jsme bojovali a mnozí padli.

V širším slova smyslu zanechávám tyto vzpomínky jako svůj odkaz mladší generaci a všem budoucím dosud nenarozeným generacím Američanů. Sdílení mých bojových zážitků je mou vroucí modlitbou, aby nikdy nepoznali válku na vlastní kůži.

*Ernest Albert „Andy“ Andrews, Jr.
Black Mountain, Severní Karolína*

podzim 2015

Předmluva

Sestra Sára a já jsme se narodili sedm a devět let poté, co se náš otec vrátil a přežil Den D a zbytek války v Evropě. V srdci a duši měl stále její hrůzy a pustošení, ale když jsme byli malí, vůbec jsme to nevěděli. On i moje matka se místo toho obětovali, aby vytvořili opak toho, co sami zažili – klidný a pohodový domov. A přesně to nám poskytli – tvůrčí místo, humor, přátelství a lásku.

Když se ohlédnu, nevím, jak to dělal. Nějak dokázal ty vzpomínky potlačit. A pokud je neovládl, před námi je skrýval. Když jsme trochu vyrostli, začalo se objevovat pár historek, ale byly upravené pro děti – spíše jako válečný příběh z kresleného disneyovského filmu, vyčištěný dobrým koncem.

Všechno se to změnilo, když mě přihlásil jako svůj doprovod na cestu do Evropy na připomínku 50. výročí Dne D. Od jednoho památníku k druhému cestovalo společně patnáct veteránů a jejich synů, a ti staří muži si od vesnice k vesnici vychutnávali srdečná vítání a oslavy. Když procházeli známými krajinami a městy, všem se vybavovaly vzpomínky. Z očí jim tiše kanuly slzy a skupina častokrát úplně ztichla. A pak začali vyprávět příběhy.

Když jsme společně kráčeli po pláži Omaha a pak se proplétali mezi mramorovými náhrobky na spojeneckém hřbitově v Normandii, táta byl zamlklý a zamyšlený. Poklekával u náhrobků padlých kamarádů, které si pamatoval.

Naše další návštěva na té cestě patřila blízkému německému hřbitovu, kde byli pohřbeni jejich muži. Když přijel autobus k hřbitovu, mnozí z těch starých vojáků z něj nechtěli vystoupit. Pochopitelná bolest a zloba, kterou měli v sobě, byla příliš silná. Táta byl v autobusu vpředu, než úplně zastavil, a když se dveře otevřely, vyšel ven a rychle šel k nejbližšímu hrobu, jednomu z těch mnoha černých žulových křížů, z nichž každý představoval pět Němců, kteří v Den D zahynuli.

Uklonil se, objal ten kříž a jako by byl nějaký starý přítel, začal vzlykat. Přes slzy řekl: „Je mi tak líto, že jsem vás zabil. Vzal jsem vás vaší mámě a tátovi, vašim bratrům a sestrám, vašim manželkám, vašim dětem. Je mi to tak líto. Odpusťte mi, prosím.“ V té chvíli nějak cítil jejich odpuštění. Jako by jeden z jeho bývalých nepřátel řekl: „Odpouštím ti. Chápu. Všichni jsme dělali, co jsme museli.“ Od toho dne se to, co potlačoval, začínalo uvolňovat a časem jsme se dověděli zbytek toho příběhu – noční můry, důvod, proč nikdy nedokončil vysokou školu (PTSD), pohled na umírající parťáky, vzpomínky na muže, které zabil, a na nesčetné hrůzy války. Příběh za příběhem. „Od chvíle, kdy jsem vystoupil po skončení války z lodě, jsem na válku myslel každý den,“ řekl. „A stále na ni myslím.“

Od té doby poskytl mnoho rozhovorů, mluvil na nespočtu škol a akcí a v malém městečku byl pravidelným účastníkem přehlídek. Jeho blízkým přítelem se stal jeden bývalý německý voják, který bydlel nedaleko. V těch příbězích nacházel ulehčení a chtěl, aby měly nějaký smysl. David Hurt poctil mého otce po letech rozhovorů, psaní a přepisování touto bohatou sbírkou příběhů a my, jeho rodina, jsme za to vděční.

Andy Andrews byl mírumilovný člověk a jeho posláním bylo podporovat mír až do smrti. A jako dobrý voják své poslání splnil a jeho příběh teď žije dál.

*Al Andrews
syn desátníka Ernesta A. Andrewse, Jr.*

léto 2021

Úvodní slovo

Válka je velkým paradoxem. V jednom ohledu narušuje základní morální společenský zákaz brát život

jiným lidem. V druhém ohledu žádá vojáka, aby položil svůj život za kamarády a zemi a ztělesňuje jednu z nejvyšších ctností lidstva. Může se tedy říct, že představuje lidskost i nelidskost.

Tenhle silný rozpor se dá asi nejlépe pochopit z vojákových osobních zkušeností s válkou. Vojenská historie může popsat celkový průběh války nebo roli určité jednotky, ale jen osobní zážitek může zachytit hluboce palčivý a naprosto děsivý zážitek, který každý člověk prožívá v boji.

První příležitost k delšímu rozhovoru s Andym Andrewsem o jeho službě jako kulometníka se naskytla, když jsem se začátkem roku 2003 přidal ke skupině z Asheville na zájezd do Národního muzea druhé světové války v New Orleansu. Přes uplynulá desetiletí Andy popisoval své bojové zážitky s četnými detaily a oživoval tyto události, jako by se právě vrátil z války domů.

I když mi bylo hned jasné, že z jeho válečného příběhu může být fascinující kniha, musel jsem s tímhle projektem počkat. Tehdy jsem pomáhal Andyho dobrému příteli Williamu Lubbeckovi s psaním jeho zážitků jako vojáka wehrmachtu. Ovšem po vydání Lubbeckových vzpomínek v roce 2006 jsem začal s Andym pracovat na jeho knize, na které jsme strávili dalších devět let.

Andy bohužel 22. dubna 2016 ve věku 92 let zemřel. I když v té době nebyly jeho vzpomínky ještě dokončené, Andy mi pomohl sepsat hrubý koncept všech 22 kapitol rukopisu, který mi umožnil během následujících pěti let psaní dokončit. Ačkoliv Andy v době vydání knihy nežil, nenapadá mě lepší projev úcty jeho životu a vojenské službě, než pohled na jeho vytisknutý působivý příběh.

I když válečné příběhy mají tendenci soustředit se skoro výlučně na události, které se staly během konfliktu, s Andym jsme měli pocit, že je důležité zahrnout do vyprávění něco o jeho vyrůstání před válkou v Tennessee. Kniha nejen otvírá okno do toho, jak Američané prožívali vzestup Hitlera a nacistického režimu, ale nabízí také pohled z první ruky na válčící Ameriku po Pearl Harboru. Uznáváme, že je paměť nedokonalá, ale přesto jsme se rozhodli vložit do knihy Andyho vzpomínky na různé rozhovory za války. Po tomto časovém odstupu není samozřejmě možné vytvořit něco alespoň blízkého doslovnému znění, ale mysleli jsme si, že je užitečné zachovat jeho popis těchto slovních výměn v přesvědčení, že odráží základní obsah toho, co bylo řečeno.

Když to shrnu, pracovali jsme svědomitě, aby byly paměti historicky co nejpřesnější, ale připouštíme, že v nich jsou i tak nepřesnosti. Za takové chyby se předem omlouváme.

Andy Andrews byl příslušníkem americké „Velké generace“, jak ji trefně nazval novinář Tom Brokaw. Tito muži a ženy vyrůstající za útrap velké hospodářské krize pracovali, bojovali a obětovali se za vítězství ve druhé světové válce a za zajištění poválečného míru. Tato generace stejně jako Andy odchází ze scény, ale její mimořádné dědictví přetrvává.

Andyho vzpomínky líčí jednu malou část tohoto velkolepého příběhu, a tak se dozvídáme něco víc o válce a tehdejší době. Doufám, že pro čtenáře bude jeho tištěné vyprávění stejně poutavé a dojemné, jako by ho povídal osobně. Bylo pro mne velkou ctí, že jsem mohl Andymu při psaní této knihy a jejím publikování po jeho úmrtí pomáhat.

*David B. Hurt
Knoxville, Tennessee*

jaro 2022

Prolog

Předehra invaze: svítání 1. června – 8.30, 8. června 1944

Tábor D-8, předinvazní shromažďovací oblast v Down Wood severně od Bincombe v Dorsetu, Anglie: svítání 8.00, čtvrtek 1. června

Z dřímoty mě náhle probral ostrý hvizd píšťalky rotmistra Gentryho a byl jsem natolik bdělý, že jsem porozuměl jeho následnému rozkazu.

„Vylezte ze spacáků a padejte na nástup a na rozcevičku. Máte na to deset minut!“ zahulákal a zahájil naši ranní rutinu.

Teď úplně probuzený jsem na sebe natáhl zelené kalhoty, triko a zelenou blůzu. Nacpaný v botách stále

mokrých z včerejšího pochodu v dešti jsem vyrazil ze dveří, abych zaujal určené místo v druhé kulometné četě roty H.

Když se všichni postavili do pozoru ve vyrovnaných řadách před našimi dřevěnými baráky, oblačnou anglickou oblohu zbarvilo svítání. Po nástupu a půlhodině usilovné rozcvičky v mrholení jsme se vydali do jídelny na snídani. Mezi cpaním se vajíčky, slaninou a toasty splachovanými velkými hlty kávy jsme všichni vzrušeně spekulovali o nadcházející spojenecké invazi do Německem okupované Francie.

„Máte patnáct minut na vysrání, sprchu a oholení! A pak jdeme na cvičení s bodákem,“ zařval o půlhodiny později rotmistr Gentry, právě když jsme polykali poslední sousta ranního jídla.

Po umytí jsem popadl pušku M1 Garand a se zbytkem své čety jsem venku nastoupil. Když se všichni zařadili, pochodovali jsme půl míle na cvičišť k výcviku boje s bodákem. Zde, v klidné anglické krajině několik mil jižně od Dorchesteru v hrabství Dorset, pokračoval náš výcvik na válku.

Výpady po šesti lidech současně jsme útočili na „nepřítele“ bodáky nasazenými na puškách a opakovaně jsme bodali do jedné ze šesti slámou nacpaných figurín zavěšených na lanech z dřevěného trámu. Jakmile byly figuríny patřičně zneškodněné, všichni jsme „zapíchlí“ bodák do prázdna a v tomto neohrabaném postoji jsme ztuhli, dokud nám rotmistr nedovolil se uvolnit.

Když těsně po zahájení výcviku útočil bodákem další voják na slaměnou figurínu, začaly z ní najednou létat vnitřnosti.

„Ježíši!“ zvolal ten chlápek vyděšený tím, co udělal. My ostatní jsme tam stáli a s otevřenými pusami jsme překvapeně civěli na tu krvavou scénu.

„Takhle to bude vypadat, vojáku...zvykejte si na to!“ vykřikl rotmistr. Ukázalo se, že včera večer sebral v jídelně kupu kuřecích vnitřností. Ve snaze připravit nás na skutečnou situaci nacpal ty rea-listicky vypadající vnitřnosti do jedné z figurín.

Když jsem přišel na řadu, podle stanoveného postupu jsem bodal do své figuríny. Jakmile jsem toho chudáka důkladně zmasakroval, několik kroků jsem ustoupil a bodákem jsem podnikl výpad do prázdného prostoru. Ve chvíli, kdy byla puška úplně napřažená, jsem v tom postavení znehybněl. S těžkou puškou trčící přede mne jsem byl strnulý jako socha a čekal jsem, až rotmistr potvrdí, že jsem si osvojil správný výpad bodákem.

„Držte tu pušku dál od sebe, dál, dál!“ vybafl odhodlaný zabránit nám v tom, abychom mezitím nepolevili.

Za chvíli se mi tělem začala šířit nesnesitelná bolest. Devět a půl liber těžká puška Garand byla každou vteřinou těžší. Ve všech svalech v těle mi to hrozivě pulzovalo. Bolelo mě v zádech. Do svalů v nohou jsem dostával křeče. Měl jsem pocit, jako by mi měly upadnout paže.

Po několika dlouhých minutách přišel rotmistr konečně ke mně, aby mě zkontroloval. Po zjištění, že je moje puška přijatelně vystrčená, mě poslal na konec řady, abych si pár minut odpočinul, než si ten cvik zase zopakují.

Když jsme my zbývající sledovali ostatní, kteří ještě nebyli toho postoje zproštěni, pro jednoho z mužů začala být ta zátěž příliš velká. Vyčerpáním omdlel a prostě padl dopředu na pušku, což vyvolalo u rotmistra výbuch smíchu. Ta událost na chvíli uvolnila napětí, ale disciplína se rychle obnovila a cvičení pokračovalo.

Žádná jiná součást našeho výcviku nebyla fyzicky náročnější, žádná nebyla všeobecně víc nenáviděná, než ty dvě hodiny cvičení s bodákem, jehož tempo se stále zvyšovalo. Možná měl nácvik útoku bodákem na figurínu určitý omezený přínos, ale všichni jsme si mysleli, že několikaminutové držení napřažených pušek je naprostou ztrátou času. Tahle část našeho výcviku s bodákem nijak nezvyšovala naše bojové schopnosti, zejména proto, že naši rotu tvořila kulometná a minometná družstva. Jakékoliv stížnosti na nějaký armádní výcvik, bez ohledu na jejich smysluplnost, zůstávaly samozřejmě nevyslyšeny.

Takový výcvik, ať už měl smysl nebo ne, představoval v Anglii naši denní rutinu. Ale cviky s bodákem, neustálé mrholení ani únava nemohly utlumit v naší rotě vzrušenou náladu.

Před necelým rokem, v červenci 1943, jsem odešel z domova v Signal Mountain v Tennessee na sedmnáctidenní základní výcvik ve Fort Clellan v Alabamě. V lednu 1944 jsem přeplul Atlantik do Skotska a vlakem jsem odjel do města Bridport v hrabství Dorset v jižní Anglii.

V Bridportu jsem začal pokročilý výcvik s rotou H, 2. prapor, 16. pěší pluk, 1. pěší divize,

divizi známé jako „Big Red One“. Jako rota těžkých zbraní podporující pěší roty E, F a G 2. praporu, sestávala rota H ze dvou kulometných družstev a minometného družstva. Každá z šestatřicetičlenných čet se členila na dvě sekce o patnácti mužích a každou sekci tvořila dvě sedmičlenná družstva. Přidělili mě do druhé kulometné čety a patřil jsem k druhému družstvu druhé sekce.

Jako jeden úvar z nespočetných spojeneckých jednotek rozmístěných v jižní Anglii procházel to jaro 2. prapor měsíci intenzivního výcviku jako přípravy na vylovení v okupované Francii. H rota a zbytek praporu se 17. května přesunuly do shromažďovací oblasti v Dor-setu, což nás dostalo blíž k dvojici přístavů Weymouth a Portland na Lamanšském průlivu. V Táboře D-8 v Down Woodu jsme byli asi patnáct mil východně od Bridportu a asi čtyři míle severně od přístavu Weymouth.

D-tábory 25. května z bezpečnostních důvodů uzavřeli. Následující den nás naši důstojníci podrobně informovali o invazních plánech našich útvarů a prozradili nám region Normandie jako spojenecký invazní cíl. V Den D zaútočí Britové a Kanadáné na pláže Gold, Juno a Sword na pobřeží Normandie a americké jednotky zaútočí na dvě sousední pláže s krycím názvem Omaha a Utah. I když jsme dostali jen málo informací o celkovém obrázku, dověděli jsme se, že 16. pěší pluk 1. pěší divize bude hrotem amerického útoku na pláž Omaha v normandské oblasti Colleville-sur-Mer. 2. prapor přidělený na sektor Easy Red pláže se bude vyloďovat v prvních hodinách Dne D a rota H bude v třetí vlně útočného týmu praporu. Přesné datum dlouho očekávaného překročení průlivu zůstávalo nespecifikované, ale věděli jsme, že se náš odjezd z Tábora D-8 do nějakého blízkého anglického přístavu bezprostředně blíží.

Bylo jisté, že úsilí o zajištění předmostí ve Francii bude krvavé, ale výcvik nám dodal hluboký pocit sebedůvěry a cítili jsme se připravení. Jestliže samotný boj byl něčím, co jsme si ještě nedokázali opravdu představit, cesta do boje se zdála být vzrušujícím vrcholem všech našich příprav.

Věděli jsme, že jsme silní. Ve svém mládí jsme se skutečně cítili nezníčitelní a takto jsme se i chovali. Pár měsíců před svými jedenadvacátými narozeninami jsem se fyzicky i psychicky cítil připraven k akci. Stejně jako všichni ostatní američtí vojáci jsem jen chtěl pokračovat v operaci.

To čtvrté ráno 1. června asi v osm hodin, zhruba hodinu po našem bodákovém cvičení, přivedl džíp na naše cvičišťe kolonu armádních nákladních aut. Na sedadle spolujezdce v džípu stojící velitel roty kapitán Robert Irvine si zahoukáním vyžádal naši pozornost. Napětí ve vzduchu bylo hmatatelné.

„Muži, invaze do francouzské Normandie začíná! Pojdme!“ oznámil.

Naše reakce na tuhle dlouho očekávanou zprávu byla okamžitá a ohromující. Všichni jsme spontánně propukli v divoký řev a jásot, tleskali jsme a mávali jsme zařatými pěstmi do vzduchu. Oslavovali jsme tuhle válku, jako bychom ji už vyhráli. Náš výbuch nadšení byl emocionálním uvolněním a projevem naší úlevy, že konečně půjdeme do akce.

Měsíce toho zatraceného výcviku skončily. Teď se konečně připojíme do bitvy proti Hitlerovu nacistickému impériu!

Odchod: 1. června, 08.00 – 19.00

„Nasedněte na nákladáky a vezměte si bojovou výstroj! Nastoupíme na dopravní loď, které nás dopraví do Francie,“ nařídil kapitán Irvine, jakmile ten hluk utichl. Když jeho džíp odjel, velení se ujali další důstojníci a poddůstojníci. Během chvíle jsme nasedli na nákladní auta, která nás odvezla k budově zásobovacího důstojníka Tábora D. Do té doby jsme fasovali jen málo výstroje, ale to se mělo změnit. Zásobovací důstojník naší roty měl sídlo v baráku Nissen 100 krát 50 stop, prefabrikované hale s obloukovou střechou z vlnitého plechu, která vypadala jako obrovská hliníková roura podélně rozříznutá na poloviny. V jejích regálech byly navršeny vysoké hromady všech možných položek vojenské výstroje, které by mohl pěšák potřebovat.

Jakmile jsme do toho Nissen baráku vešli, všichni jsme se okamžitě začali dávat zasažení intenzivním zápachem vycházejícím z každého kusu oblečení uloženého uvnitř. Pach z té tuhé látky pocházel z impregnace oblečení speciální chemikálií, která měla chránit pokožku před účinkem hořčičného plynu v případě, že by tu zbraň Němci proti nám použili. Nikdo z nás nevěděl, zda toto chemické ošetření poskytuje před hořčičným plynem skutečně účinnou ochranu, ale všichni jsme se shodli, že nás Němci ucítí přicházet.

Procházel jsem kolem několika pomocníků zásobovacího důstojníka a každý dostal plný výstroj:

kompletní sadu chemicky ošetřené uniformy, bojovou blůzu s velkými kapsami, pláštěnku, pár nových bot, rezervní pár protiplynových ponožek, zákopnické nářadí s krátkou násadou, polní láhev s vodou, tablety na čištění vody, prášky proti mořské nemoci, jídelní soupravu, několik malých krabiček s potravinovými dávkami „C“ na několik dní, ohřívač potravinových dávek s palivem, dvě čokoládové tyčinky navíc, žvýkačku navíc, krabičky cigaret, holicí žiletku, prášek proti hmyzu a vodotěsnou soupravu první pomoci s morfiem, sulfanilamidovým práškem a malým obinadlem. Vydávali nám také malý šestilibrový batoh obsahující různé víceúčelové věci. Poskytnutí tohoto dodatečného batůžku odráželo očekávání armády, že během invaze velkou část výstroje poztrácíme.

Místo lehkých plynových masek, které jsme používali při výcviku, nám vydali „účinné“ plynové masky. Přitom se snažili ujistit se, že jsme si pásky nastavili tak, aby nám nová maska na hlavě a kolem tváří dobře seděla.

Všichni příslušníci naší roty těžkých zbraní dostali také pistoli ráže .45, karabinu M1 a dva bandalíry, v nichž byly naplněné zásobníky pro obě zbraně. Karabina byla menší a lehčí než standardní puška Garand, kterou měli běžní pěšáci, ale stále byla dostatečně účinná. Granáty se vydávaly později z obavy, že by ho nějaký blbec mohl nechat nešťastnou náhodou na lodi vybuchnout a zabít sebe a všechny okolo. Pokud by někdo z nás ztratil zbraně před vyložením na pláži v Normandii, kapitán Irvine nám slíbil, že náhradní zbraně budou k dispozici od padlých vojáků z těch dvou vln, které se vyloží před námi. Bylo to ujištění, které nás moc neuklidnilo.

S výstrojí v rukou jsme pokračovali na velké volné prostranství v Nissen baráku, kde jsme se převlékli do nového oblečení a bot, připnuli si plynové masky k noze, všechno, co šlo, jsme nacpali do brzy vyboulených batohů a zbytek jsme nastrkali do kapes. I když nás tížilo asi sedmdesát liber nové výstroje a výzbroje, všechny tyto nově vyfasované věci ještě víc povzbudily naše sebevědomí.

Po odchodu ze skladu jsme se vrátili do baráků pro své osobní věci, spodní prádlo, rezervní ponožky, věci na holení a mýdlo a pak jsme spěchali na oběd. Zbytek odpoledne jsme při čekání na příjezd našeho odvozu strávili uklízením a balením věcí.

Ten večer se v asi šest hodin shromáždila celá rota H u hlavní brány Tábora D, kde jsme nasedli na nákladní auta, která nás odvezla do našeho naložovacího přístavu. Naším místem určení byly nákladní doky ve městě Portland umístěné na jižní straně přístavu.

Jak se naše kolona na cestě do přístavu pomalu proplétala jakýmsi městečkem, po obou stranách dlážděné ulice byly zástupy místních žen, které nás přišly vyprovodit. Dávaly najevo smíšené emoce, mávaly, posílaly nám vzdušné polibky a plakaly. Když nákladák, ve kterém jsem jel, kvůli provozu na chvíli zastavil, zaslechl jsem rozrušenou Angličanku stojící nedaleko.

„Děje se něco hrozného! Děje se něco hrozného! Ty džípů a nákladáky, všechny jedou! Panebože! Panebože!“ vykřikovala a pak vytáhla kapesník, aby si setřela slzy z očí. Angličané vždy věděli, že ten den jednou nastane, ale ta povědomost neznamenal, že náš náhlý odjezd, až k němu dojde, bude méně dramatický.

V naší plázcí se karavaně vozidel jedoucích na jih o něco rychleji než krokem jsme měli spoustu času na snědení sendvičů s burákovým máslem připravených kuchyní roty H a na vychutnání si té velkolepé přehlídky.

Zdálo se, že jsou všichni na cestě. Na úzké stromy lemované vesnické silnici s obřími nákladáky převážejícími tanky a děla se musely vtěsnat stovky nákladáků s pěchotou, džípů, polopásových vozidel a sanitek Červeného kříže. Všechen ten hustý provoz vedl jen jedním směrem, jako by nějaký obr naklonil krajinu a nechal všechno stékat směrem k pobřeží.

Vybavení, které nebylo na silnici, bylo uloženo kolem té trasy. Kam až oko dohlédlo, byly úhledné husté řady zaparkovaných tanků, polopásových transportérů, džípů, sanitek, děl a částí letounů. Další zásoby byly ve skladech v barácích Nissen. Vše bylo pečlivě zakamuflováno, aby se skrylo před leteckým průzkumem.

I když to množství techniky kolem nás bylo ohromující, představovalo jen nepatrný zlomek zásob nahromaděných k invazi do Evropy. Množství mužů a materiálu bylo takové, že jsem žasl, že se Británie pod vahou toho všeho nepotopila. Vlastně jsem si myslel, že až se ten ostrov od té obrovské zátěže odlehčí, určitě o pár palců, ne-li pár stop, povystoupí z moře.

Vzhledem k mamutímu logistickému úsilí souvisejícímu s nadcházejícím tažením bylo zřejmé, proč je potřeba k podpoře jediného amerického vojáka v boji desítka lidí pracujících za frontou. I když bylo těžké pochopit počet lidí zapojených do té operace, ještě úžasnější byla ohromná zodpovědnost, jakou měli lidé mého věku. Uchvátilo mě, že jsem součástí této historické události, a nesmírně mě udivil rozsah a složitost toho všeho.

Po dokončení příprav na invazi do Francie byla spojená vojska ze Spojených států, Británie, Kanady a dalších spojenců konečně připravena na západě na otevření „druhé fronty“, na ofenzívu dlouho požadovanou Sovětským svazem. Sovětská armáda, která se vzpamatovala z porážek v letech 1941–42 teď postupovala z východu na Německo. Pokud bude naše invaze na kontinent úspěšná, nacistický režim bude sevřený mezi dvě obrovské spojenecké armády. Už se mluvilo o tom, že by válka mohla skončit do Vánoc.

Ovšem to gigantické nahromadění vojáků, vozidel a lodí spojeneckých armád v Británii vyvolával enormní stavební program opevnění a soustředování vojsk wehrmachtu ve Francii.

Pod velením známého německého generála Erwina Rommela se použily tisíce tun oceli a cementu k výstavbě Hitlerova Atlantického valu na sousedním francouzském pobřeží. Hustá síť bunkrů se doplnila rozsáhlými překážkami na plážích, mnoha mílemi ostnatého drátu a protitankovými a protipěchotními minami. Opevnění Atlantického valu určená k odrazení spojeneckých útoků na pobřeží teď byla obsazena desítkami tisíc německých vojáků.

Střet těchto dvou obrovských armád musel vést k nesčetnému utrpení, bolesti, ničení a smrti. Bylo na nás, abychom zařídili, aby si vítězství v této titánské bitvě nárokovala naše strana.

Portlandský přístav: 1. června, 19.00 – 5. června, 17.30

Ten večer asi v sedm hodin vjel malý konvoj roty H do přístavu Weymouth asi čtyři míle jižně od našeho Tábora D. Abychom se dostali k lodím nakládaným v Portlandu na jižní straně přístavu, kolona našich nákladáků teď musela jet dalších čtyři až pět mil po půlkruhové trase, která procházela po úzké vyvýšené silnici přes Weymouth a pak přes Portland do doků.

Zachycení v hustém provozu jsme se ploužili hlemýždím tempem Weymouthem a vyvýšenou silnicí a do oblasti portlandského přístavu jsme se dostali až kolem desáté hodiny večer, právě když na obloze bledlo poslední sluneční světlo na konci dlouhého letního dne. Nákladáky naší roty po dalším hodinovém šinutí konečně zastavily několik desítek yardů od dlouhého dřevěného můstku vedoucího na palubu obrovské lodě.

„Naše loď!“ zvolal jeden parták na našem nákladáku a ukazoval na nápis USS Henrico, výsadkovou transportní loď, která měla převézt náš 2. prapor přes průliv.

Když jsme v mlhavém šeru sesedali z nákladáku, konečně jsem se mohl pořádně rozhlédnout, co se děje kolem nás. V portlandských docích se hemžily tisíce vojáků a vozidel. Všude byli dopravní dispečeři se speciálními páskami na rukávech a máváním naváděli muže a vozidla do správných front v docích. Zatímco se tisíce vojáků řadily k výstupu po jednom z mnoha můstků vedoucích na dopravní loď, stovky tanků, nákladních aut, džípů, sanitek a dalších vozidel čekaly na nakládku na palubu speciálních lodí. Po výjezdu po ocelové rampě projížděla vozidla obrovskými zadními vraty v trupech a zajížděla do rozsáhlých „parkovacích prostor“ ve vnitřních sekcích lodě. Zde se otáčela, aby při vylovení ve Francii mířila předkem k pláži.

S příchodem tmy řidiči zapnuli místo předních světlometů malá zacloněná světla. Tato jako špička prstu velká světla krytá shora malými clonami poskytovala dostatek světla k manévrování vozidel a přitom byla skrytá před nepřátelskými průzkumnými letouny, které by mohly číhat u anglického pobřeží. Pokud by se nějakému nízkému letícímu německému letounu podařilo dostat do vzdušného prostoru blízko přístavů, musel by se vyhýbat stovkám lan, která visela z desítek podlouhlých barážových balonů vznášejících se na obloze.

Vzduch plnil hlasitý hluk vrzajících pneumatik a běžících motorů, ale tisíce mužů čekajících na nalodění vypadaly podivně klidné. Jediná srozumitelná slova pronášeli dopravní dispečeři, kteří snaživě nadávali řidičům a pěšákům, jak se je všechny snažili udržet ve správných řadách. Tito dispečeři používali ke splnění svého poslání neomezený soubor nadávek, které by zaplnily slovník umění klení. Když jsem je